ПРОЕКТ!

ЗАКОН ЗА УСТОЙЧИВОСТ НА КРИТИЧНИТЕ СУБЕКТИ

Глава първа.
ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Предмет и обхват

Чл. 1. (1) Този закон урежда:

1. задълженията на държавните органи за установяване на критичните субекти в секторите и подсекторите по приложение № 1, предоставящи услуги от списъка по приложение № 2 на територията на Република България, които са от основно значение за поддържането на жизненоважни обществени функции или икономически дейности, попадащи в обхвата на член 114 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС);

2. оказването на подкрепа от държавните органи на критичните субекти по т. 1 при изпълнение на задълженията им по този закон;

3. задълженията на критичните субекти за повишаване на тяхната устойчивост и способността им да предоставят на вътрешния пазар услугите по т.1;

4. реда за установяване на критичните субекти, включително критични субекти от особено европейско значение;

5. осъществяването на контрол над критичните субекти;

6. налагането на административни наказания за нарушения по този закон;

7. осъществяване на сътрудничество и докладване по прилагането на ДИРЕКТИВА (ЕС) 2022/2557 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 декември 2022 година за устойчивостта на критичните субекти и за отмяна на Директива 2008/114/ЕО на Съвета;

8. прилагането на мерки за постигане на висока степен на устойчивост на критичните субекти, за да се гарантира предоставянето на основни услуги и да се подобри функционирането на вътрешния пазар.

(2) Критичен субект по смисъла на този закон е публичен или частен субект, който е установен от компетентен държавен орган в съответствие с чл. 13 като попадащ в една от категориите, посочени в третата колона от таблицата в приложение № 1.

(3) Този закон и изискванията на ДИРЕКТИВА (ЕС) 2022/2557 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 декември 2022 година за устойчивостта на критичните субекти и за отмяна на Директива 2008/114/ЕО на Съвета не засягат отговорността на държавните органи да гарантират националната сигурност и отбрана и правомощията им да гарантират други основни държавни функции, включително осигуряване на териториалната цялост на държавата и поддържане на реда и законността.

Изключения

Чл. 2. (1) Този закон не се прилага:

1. за въпроси, обхванати от Закона за киберсигурност;

2. за органи на публичната администрация, извършващи своята дейност в областта на националната сигурност, опазването на обществения ред и сигурност, отбраната или правоприлагането, включително в областта на разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления.

(2) Изискванията на Глави трета – седма не се прилагат за критичните субекти в секторите по т. 3, 4 и 8 от приложение № 1, освен ако в закон не е предвидено друго.

(3) Когато разпоредбите на правен акт на Европейския съюз или на закон, който е специален за конкретен сектор или услуга, посочени в приложения № 1 и 2, изискват

от установените по този закон критични субекти да предприемат мерки за повишаване на тяхната устойчивост и когато тези изисквания са признати от компетентния орган по чл. 7, ал. 1 най-малко като равностойни на съответстващите им задължения по този закон, съответните разпоредби на настоящия закон не се прилагат.

Министерски съвет

Чл. 3. (1) Министерският съвет определя държавната политика за устойчивост на критичните субекти и осъществява общото ръководство по нейното изпълнение.

(2) Държавната политика за устойчивост на критичните субекти е насочена към осигуряване на устойчивост на предоставянето на основни услуги, които са от основно значение за поддържането на жизненоважни обществени функции или икономически дейности, попадащи в обхвата на член 114 от ДФЕС, и е от значение за защитата на националната сигурност.

(3) По мотивирано предложение на съвета по чл. 4, ал. 1 Министерският съвет може да предоставя финансови ресурси на критични субекти, когато това е необходимо и обосновано от цели от обществен интерес, като се спазват приложимите закони и правила за държавната помощ.

Съвет по устойчивост на критичните субекти

Чл. 4. (1) За подпомагане изпълнението на дейностите по чл. 3, ал. 1 към Министерския съвет се създава Съвет по устойчивост на критичните субекти, който е консултативен и координиращ орган по въпросите за устойчивост на предоставянето на основни услуги, които са от основно значение за поддържането на жизненоважни обществени функции или икономически дейности, попадащи в обхвата на член 114 от ДФЕС.

(2) Министерският съвет приема правилник за устройството и дейността на съвета по ал. 1.

(3) Председател на Съвета по устойчивост на критичните субекти е министър-председателят или определен от него заместник министър-председател.

(4) Членове на Съвета по устойчивост на критичните субекти са:

1. министърът на вътрешните работи;
2. министърът на отбраната;
3. министърът на финансите;
4. министърът на транспорта и съобщенията;
5. министърът на енергетиката;
6. министърът на здравеопазването;
7. министърът на електронното управление;
8. министърът на икономиката и индустрията;
9. министърът на земеделието и храните;
10. министърът на регионалното развитие и благоустройството;
11. председателят на Държавна агенция "Национална сигурност";
12. председателят на Държавна агенция "Разузнаване";
13. председателят на Комисията за енергийно и водно регулиране;
14. председателят на Комисията за регулиране на съобщенията;
15. секретарят на Съвета по сигурността към Министерския съвет;
16. секретарят на Съвета по киберсигурността;
17. секретарят на Съвета по устойчивост на критичните субекти.

(5) Президентът на републиката и председателят на Народното събрание може да участват лично в заседанията на Съвета по устойчивост на критичните субекти.

(6) В определени случаи и по отделни въпроси в работата на Съвета по устойчивост на критичните субекти по покана на неговия председател може да участват председатели на постоянни комисии на Народното събрание, народни представители и ръководители на ведомства и организации.

Дейност на Съвета по устойчивост на критичните субекти

Чл. 5. Съветът по устойчивост на критичните субекти:

1. анализира тенденциите на заплахите и рисковете за предоставянето на основни услуги, които са от основно значение за поддържането на жизненоважни обществени функции или икономически дейности, мерките за противодействие и за развитието на необходимия капацитет, приоритетите за изграждането и развитието на човешки, технологични, инфраструктурни, финансови и организационни компоненти и при необходимост предлага решения и действия по отношение на тях;

2. предлага на Министерския съвет Национална стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти, както и изготвя периодичната й актуализация;

3. осъществява взаимодействие с компетентните държавни органи, провеждащи секторните политики в секторите и подсекторите, посочени в приложение № 1, включително с националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1, с Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1, с регулаторни органи и с други институции;

4. дава предложения за хармонизиране и координиране на секторните политики за постигане на високо общо ниво на устойчивост на предоставянето на основни услуги, които са от основно значение за поддържането на жизненоважни обществени функции или икономически дейности, попадащи в обхвата на член 114 от ДФЕС;

5. осигурява координацията на стратегическо ниво по въпросите за устойчивостта на критичните субекти, както и за провеждането на учения и стрес-тестове в секторите и подсекторите по приложение № 1;

6. може да създава работни групи от експерти за изпълнение на конкретни задачи, като поименният състав на работните групи се определя със заповед на председателя на съвета;

7. предлага решения по искания до и от Европейската комисия за организиране на консултативни мисии за оценка на мерките и изпълнение на задълженията на критични субекти от особено европейско значение по чл. 18 от Директива (ЕС) 2022/2557;

8. при необходимост дава насоки в подкрепа на критичните субекти за повишаване на тяхната устойчивост и на националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 при изпълнение на дейностите по установяване на критичните субекти и извършване на оценки на рисковете за съответните сектори и подсектори по приложение № 1, включително за организиране и провеждане на учения и стрес-тестове.

Национален координатор по устойчивост на критичните субекти

Чл. 6. (1) Министър-председателят определя национален координатор по устойчивост на критичните субекти, който е и секретар на Съвета по устойчивост на критичните субекти.

(2) Националният координатор по устойчивост:

1. организира и подпомага работата на съвета;

2. координира изготвянето и актуализирането на Националната стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти;

3. съдейства при планирането, подготовката и провеждането на учения и стрес-тестове в секторите и подсекторите по приложение № 1;

4. осигурява взаимодействие с националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 и Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1;

5. координира изготвянето на националните оценки на риска за съответните сектори и подсектори по приложение № 1 и в тримесечен срок от изготвянето им предоставя на Европейската комисия информация за видовете идентифицирани рискове и резултатите от оценките на риска по чл. 12, ал. 1 чрез Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1;

6. осигурява взаимодействие със секретаря на Съвета по сигурността към Министерския съвет.

Национални компетентни органи

Чл. 7. (1) Министерският съвет определя с решение национални компетентни органи за секторите и подсекторите, посочени в приложение № 1, с изключение на:

1. сектор „Банково дело“ по т. 3 от таблицата в приложение № 1, за който национален компетентен орган е Българска народна банка;

2. сектор „Инфраструктура на финансовите пазари“ по т. 4 от таблицата в приложение № 1, за който национален компетентен орган е Комисията за финансов надзор;

3. сектор „Цифрова инфраструктура“ по т. 8 от таблицата в приложение № 1, за който национални компетентни органи са:

а) министърът на електронното управление за категориите субекти - доставчици на точки за обмен в интернет, доставчици на DNS услуги, доставчици на регистри на имена на домейни от първо ниво, доставчици на компютърни услуги „в облак“ и доставчици на услуги на центрове за данни;

б) Комисия за регулиране на съобщенията за категориите субекти - доставчици на обществени електронни съобщителни мрежи, доставчици на обществено достъпни електронни съобщителни услуги, доставчици на мрежи за доставяне на съдържание и доставчици на удостоверителни услуги.

(2) Националните компетентни органи по ал. 1:

1. осъществяват държавната политика за устойчивост на критичните субекти;

2. анализират тенденциите на заплахите и оценяват рисковете за предоставянето на основни услуги в съответните сектори и подсектори по приложение № 1;

3. подпомагат разработването и актуализацията на Национална стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти;

4. установяват критичните субекти в съответните сектори и/или подсектори, посочени в приложение № 1;

5. координират и оценяват изпълнението на задълженията на критичните субекти по този закон, както и въздействието на това изпълнение върху предоставянето на съответната основна услуга и предприемат съответни мерки при неизпълнение;

6. оценяват дали мерките, предприети от критичните субекти, за да се гарантира тяхната устойчивост, отговарят на изискванията, установени в чл. 17;

7. приемат, след съгласуване с Министерството на вътрешните работи, Държавна агенция "Национална сигурност" и Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1 , насоки относно обстоятелствата, при които критичните субекти са длъжни да уведомяват за инциденти;

8. с цел еднаквото прилагане на Глава трета дават насоки и препоръки за използването на европейските и международните стандарти и технически спецификации, включително националните, които са от значение за мерките за повишаване на устойчивостта, приложими спрямо критичните субекти, когато това е от

полза и без да налагат или отдават предпочитание на използването на определен вид технология;

9. осъществяват сътрудничеството и при необходимост участват в консултации с Европейската комисия и националните компетентни органи на държавите - членки на Европейския съюз по въпросите за устойчивостта на критичните субекти;

10. с цел гарантиране на последователното прилагане на настоящия закон и ДИРЕКТИВА (ЕС) 2022/2557, когато това е целесъобразно, провеждат консултации с компетентните органи на други държави-членки на Европейския съюз по отношение на критични субекти, които:

а) използват критична инфраструктура на територията на Република България, физически свързана с една или повече държави-членки;

б) са част от корпоративни структури, които са свързани с критични субекти в други държави-членки или имат отношение към тях;

в) са установени като критични субекти в една държава-членка и предоставят основни услуги на или във други държави членки;

11. чрез Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1 предоставят по компетентност информация по постъпили искания по чл. 18, параграф 3 от Директива (ЕС) 2022/2557, след съгласуване с Държавна агенция "Национална сигурност" и националния координатор по устойчивост на критичните субекти;

12. при необходимост определят експерти за участие в консултативни мисии, организирани от Европейската комисия по реда на чл. 18 от Директива (ЕС) 2022/2557;

13. участват в планирането, подготовката и провеждането на учения и стрес-тестове в съответните сектори и подсектори по приложение № 1;

14. по ред определен с инструкция за взаимодействие осъществяват сътрудничество и обменят информация с компетентните органи по Закона за киберсигурност относно рискове за киберсигурността, киберзаплахи и киберинциденти и относно несвързани с киберпространството рискове, заплахи и инциденти, засягащи критични субекти, включително по отношение на мерки, предприети от националния компетентен орган по този закон и от съответните компетентни органи по Закона за киберсигурност.

15. обменят информация и споделят добри практики с критичните субекти в съответния сектор или подсектор по приложение № 1 в подкрепа на критичните субекти за повишаване на тяхната устойчивост.

16. в случаите по чл. 21, ал. 4 чрез Националното единно звено за контакт по чл. 9, ал. 1 съобщават на Групата по въпросите на устойчивостта на критичните субекти основните констатации на консултативната мисия и извлечените поуки.

(3) Консултации по ал. 2, т. 10 не се провеждат за установените критични субекти в секторите, посочени в точки 3, 4 и 8 на таблицата в приложение № 1

(4) Националните компетентни органи имат право да изискват:

1. от критичните субекти информация по чл. 25, ал. 1 и 2;

2. от държавни и местни органи, организации и юридически лица документи и информация, свързани с установяване на критичните субекти, рисковете и заплахите за предоставянето на основни услуги, както и с изпълнението на мерките за повишаване на устойчивостта на критичните субекти, при спазване на държавната, служебната и търговската тайна.

(5) Националните компетентни органи, в съответствие с националното законодателство, третират придобитите информация и документи по ал. 4 по начин, който осигурява запазване на поверителността и защитава сигурността и търговските интереси на съответния критичен субект.

(6) Националните компетентни органи са длъжни да оказват съдействие на Националното единно звено за контакт при изпълнение на функциите му по чл. 9, ал. 2, 3 и 5.

(7) Националните компетентни органи в случай на необходимост осъществяват сътрудничество със съответните правоприлагащи органи, с Комисията за защита на личните данни, с регулаторни органи и с други институции и организации при изпълнение на възложените им с този закон задължения..

(8) Националните компетентни органи трябва да разполагат с технически, финансови и човешки ресурси, за да гарантират, че са в състояние да изпълняват ефективно възложените им функции и задължения в съответствие с този закон.

Чл. 8. Държавните и местни органи, организации и юридически лица са длъжни да оказват съдействие на националните компетентни органи при изпълнение на възложените им с този закон задължения.

Национално единно звено за контакт

Чл. 9. (1) В Администрация на Министерския съвет се създава Национално единно звено за контакт.

(2) Националното единно звено за контакт подпомага дейността на съвета по чл. 4, ал. 1 и осъществява функции за връзка по въпросите, свързани с устойчивостта на критичните субекти и трансграничното сътрудничество с Европейската комисия, с Групата за сътрудничество по въпросите за устойчивост на критичните субекти към Европейската комисия и със съответните единни звена за контакт в други държави - членки на Европейския съюз, които са създадени в съответствие с изискванията на чл. 9, параграф 2 от Директива (ЕС) 2022/2557 на Европейския парламент и на Съвета от 14 декември 2022 година за устойчивостта на критичните субекти и за отмяна на Директива 2008/114/ЕО на Съвета.

(3) Националното единно звено за контакт предоставя на Европейската комисия:

1. информация, когато е необходимо, но най-малко веднъж на всеки четири години относно определянето на критичните субекти, която включва:

а) списък на основните услуги по приложение № 2, когато в този списък са посочени основни услуги, които не са включени в списъка по чл. 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2023/2450 на Комисията от 25 юли 2023 година за допълване на Директива (ЕС) 2022/2557 на Европейския парламент и на Съвета за устойчивостта на критичните субекти;

б) броя на критичните субекти, определени за всеки сектор и подсектор, посочен в приложение № 1, и за всяка основна услуга;

в) праговите стойности, приложени за един или повече от критериите по чл.13, ал. 2;

2. обобщен доклад в срок до 17 юли 2028 г. и на всеки две години след това за получени уведомления за инциденти по чл. 25, ал. 1, включващ броя на тези уведомления, естеството на инцидентите и предприети действия по ал. 5.

3. идентификационни данни и информация за задачите и отговорностите на компетентните органи по този закон в срок до три месеца от определянето им, включително данни за контакт и всички последващи промени в тях.

(4) Националното единно звено за контакт уведомява Европейската комисия за Националната стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти и нейните актуализации в тримесечен срок от приемането им.

(5) При трансграничен инцидент Националното единно звено за контакт уведомява националните единни звена за контакт на другите засегнати държави - членки на Европейския съюз.

(6) В случаите по ал. 5 Националното единно звено за контакт запазва търговските интереси на критичните субекти, както и поверителността на информацията, съдържаща се в уведомленията им, в съответствие с българското законодателство и с правото на Европейския съюз.

(7) Националното единно звено за контакт предоставя доклада по ал. 3, т. 2 на Групата за сътрудничество по въпросите за устойчивост на критичните субекти към Европейската комисия относно получените уведомления по чл. 25, ал. 1, естеството на инцидентите и предприети действия по ал. 5.

(8) Националното единно звено за контакт има право да изисква от националните компетентни органи необходимата информация за изпълнение на задълженията по ал. 3 и ал. 7.

Сътрудничество и координация

Чл. 10. (1) Националното единно звено за контакт координира дейностите по обмен на информация за заплахи и инциденти, свързани със сигурността, в сътрудничество с Министерството на вътрешните работи, Министерството на електронното управление, Министерството на отбраната, Държавна агенция "Национална сигурност" и Държавна агенция „Разузнаване“.

(2) Структурите по ал. 1 оказват съдействие на органите по чл. 7, ал. 1 и на критичните субекти при идентифициране и оценка на потенциални заплахи за сигурността, включително терористични, насочени срещу предоставянето на основни услуги, които са от значение за националната сигурност.

Глава втора.
НАЦИОНАЛНА РАМКА ЗА УСТОЙЧИВОСТ НА КРИТИЧНИТЕ СУБЕКТИ

Чл. 11. (1) Министерският съвет приема с решение Национална стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти.

(2) Националната стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти е стратегическа рамка на политиката за устойчивост на критичните субекти, която включва:

1. цели и приоритети за повишаване на цялостната устойчивост на критичните субекти, като се вземат предвид трансграничните и междусекторните зависимости и взаимнозависимости;

2. рамка за управление за постигането на целите и приоритетите по т. 1, включително описание на функциите и отговорностите на различните органи, критични субекти и други лица, участващи в изпълнението на стратегията;

3. описание на мерките, необходими за повишаване на устойчивостта на критичните субекти, включително описание на оценката на риска, посочена в чл. 12, ал. 1;

4. описание на процеса за установяване на критичните субекти;

5. описание на процеса за оказване на подкрепа на критичните субекти, включително мерки за засилване на сътрудничеството между публичния сектор, от една страна, и частния сектор и публичните и частните субекти, от друга страна;

6. списък на основните държавни органи и съответните заинтересовани страни, различни от критичните субекти, които участват в изпълнението на стратегията;

7. рамка за взаимодействие и координация между компетентните органи по този закон и компетентните органи по Закона за киберсигурност за целите на обмена на информация относно рискове за киберсигурността, киберзаплахи и киберинциденти и

относно несвързани с киберпространството рискове, заплахи и инциденти и осъществяването на контрол на критичните субекти;

8. описание на въведените мерки, насочени към улесняване на изпълнението на задълженията съгласно Глава трета от този закон от малките и средните предприятия по смисъла на чл. 3, ал. 1 и 2 от Закона за малките и средните предприятия, които са установени като критични субекти.

(2) Стратегическите цели и мерките на политиката определени в стратегията по ал. 1, трябва да надграждат съответните съществуващи национални или секторни стратегии, планове или подобни документи, за постигане и поддържане на високо ниво на устойчивост на критичните субекти, като се обхващат най-малко секторите, посочени в приложение № 1.

(3) Стратегията по ал. 1 се преразглежда и актуализира най-малко веднъж на четири години.

Национална оценка на риска

Чл. 12. (1) Компетентните органи по чл. 7, ал. 1 използват списъка на основните услуги по приложение № 2 за извършването на национална оценка на риска за съответните сектори и подсектори по приложение № 1.

(2) В оценката на риска по ал. 1 се отчитат съответните природни и антропогенни рискове, включително тези от междусекторно или трансгранично естество, произшествия, природни бедствия, извънредни ситуации, свързани с общественото здраве, и хибридни заплахи или други враждебни заплахи, включително терористични престъпления съгласно предвиденото в Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета. При извършване на оценката на риска компетентните органи по чл. 7, ал. 1 вземат предвид най-малко следните елементи:

1. общата оценка на риска, извършена съгласно член 6, параграф 1 от Решение № 1313/2013/ЕС;

2. други относими оценки на риска, извършвани съгласно изискванията на съответните специални и секторни правни актове на Съюза, включително регламенти (ЕС) 2017/1938 и (ЕС) 2019/941 на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2007/60/ЕО и 2012/18/ЕС на Европейския парламент и на Съвета.

3. съответните рискове, произтичащи от степента на зависимост на секторите, посочени в приложение № 1, един от друг, включително степента им на зависимост от субекти, разположени в други държави - членки и трети държави, и въздействието, което значителното нарушаване на услугата в един сектор може да има върху други сектори, включително всички значими рискове за гражданите и вътрешния пазар;

4. всяка информация за инциденти, за които е получено уведомление в съответствие с чл. 25, ал. 1.

(3) За целите на ал. 2, т. 3 националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 си сътрудничат с компетентните органи на други държави - членки и компетентните органи на трети държави, в зависимост от случая.

(4) Оценката на риска по ал. 1 се извършва най-малко веднъж на четири години.

(5) Компетентните органи използват оценката на риска по ал. 1 с цел установяване на критичните субекти в съответствие с чл.12 и подпомагане на тези критични субекти да предприемат мерки съгласно чл.16.

(6) Националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 предоставят информация за съответните елементи на националната оценка на риска по ал. 1 на критичните субекти, които са установили в съответствие с чл. 13, с цел подпомагане на тези критични субекти да извършат тяхната оценка на риска, съгласно чл. 16, ал. 1, и да предприемат мерки за гарантиране на тяхната устойчивост съгласно чл. 17.

(7) Националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 предоставят на националния координатор по чл. 6, ал. 1 оценките на риска по ал. 1 за съответните сектори и подсектори по приложение № 1 в едномесечен срок от изготвянето им.

Установяване на критичните субекти

Чл. 13. (1) Органите по чл. 7, ал. 1, съобразно своята компетентност установяват критичните субекти за секторите и подсекторите, посочени в приложение № 1.

(2) За установяване на критичните субекти органите по чл. 7, ал. 1 вземат предвид резултатите от оценката на риска по чл. 12, ал. 1 и стратегията по чл. 11, ал. 1 и прилагат всички посочени по-долу критерии:

1. субектът предоставя на територията на Република България една или повече основни услуги, които са посочени в приложение № 2;

2. субектът осъществява дейност и критичната му инфраструктура се намира на територията на Република България; и

3. настъпването на инцидент би имало значително нарушаващо въздействие, определено в съответствие с чл. 14, върху:

а) предоставянето от субекта на една или повече от основните услуги;

б) предоставянето на други основни услуги в секторите, посочени в приложение № 1, които зависят от тази или тези основни услуги.

(3) Компетентният орган по чл. 7, ал. 1 изготвя списък на установените критични субекти съгласно ал. 1 и 2 за съответния сектор и подсектор по приложение № 1.

(4) В срок до един месец от установяването на критичните субекти компетентният орган по чл. 7, ал. 1 уведомява писмено критичните субекти от списъка по ал. 3 за това установяване.

(5) В уведомлението по ал. 4 се посочват и задълженията на критичния субект съгласно Глави трета, четвърта и шеста, и датата, от която тези задължения се прилагат за него.

(6) Критичните субекти в секторите, посочени в точки 3, 4 и 8 на таблицата в приложение № 1 нямат задължения по Глави трета, четвърта и шеста, освен ако в закон не е предвидено друго. Това обстоятелство се отбелязва в уведомлението по ал. 4.

(7) Задълженията на критичните субекти по Глави трета и шеста се прилагат от десетия месец след датата на уведомлението по ал. 4.

(8) В срок до един месец от установяването на критичните субекти съответният компетентен орган по чл. 7, ал. 1 уведомява писмено за това Националното единно звено за контакт и административните органи по чл. 16, ал. 1 от Закона за киберсигурност, като им предоставя и списъка с установените критични субекти по ал. 3. В уведомлението се отбелязва и обстоятелството по ал. 6, когато е приложимо, за критичните субекти в секторите, посочени в точки 3, 4 и 8 на таблицата в приложение № 1.

(9) Списъка по ал. 3 се преразглежда най-малко веднъж на четири години и се актуализира при необходимост.

(10) Когато при преразглеждането и актуализацията по ал. 9 в списъка по ал. 3 се добавят установени от компетентния орган по чл. 7, ал. 1 допълнителни критични субекти, се спазват изискванията по ал. 4-8.

(11) Когато при преразглеждането и актуализацията по ал. 9 компетентният орган установи, че критичен субект от списъка по ал. 3 вече не отговаря на един или повече от критериите по ал. 2, този субект се заличава от списъка и незабавно се уведомява писмено за това, включително за отпадане на задълженията му по Глави трета и шеста, считано от датата на получаване на уведомлението. За настъпилата промяна в списъка по ал. 3 компетентния орган по чл. 7, ал. 1 уведомява писмено Националното единно звено за контакт и административните органи по чл. 16, ал. 1 от Закона за

киберсигурност, като им предоставя и актуализиран списък по ал. 3 с установените критични субекти.

(12) За критични субекти от особено европейско значение по чл. 20 компетентният орган по чл. 7, ал. 1 чрез Националното единно звено за контакт информира и Европейската комисия за обстоятелствата по предложение първо на ал. 11.

Чл. 14. (1) При определяне на значимостта на нарушаващо въздействие по чл. 13, ал. 2, т. 3 компетентните органи по чл. 7, ал. 1 прилагат следните критерии:

1. броя на ползвателите, разчитащи на основната услуга, предоставяна от съответния субект;

2. степента на зависимост на други сектори и подсектори, посочени в приложение № 1, от въпросната основна услуга;

3. въздействието, което инцидентите биха могли да имат от гледна точка на мащаб и продължителност върху икономическите и обществените дейности, околната среда, обществената безопасност и сигурност или здравето на населението;

4. пазарния дял на субекта на пазара на основната услуга или на основните услуги;

5. географската област, която може да бъде засегната от инцидент, включително всички трансгранични въздействия, като се отчита уязвимостта, свързана със степента на изолираност на определени видове географски райони, като например отдалечени или планински райони;

6. значението на субекта за поддържането на достатъчно равнище на основната услуга, като се взема предвид наличието на алтернативни средства за предоставянето на тази основна услуга.

(2) Праговете на критериите по ал. 1 се определят със заповед от компетентния орган по чл. 7, ал. 1 за съответния сектор или подсектор, съгласувано със Съвета по устойчивост на критичните субекти по чл. 4, ал. 1.

Регистър

Чл. 15. (1) Министърът на електронно управление създава, води и поддържа регистър на критичните субекти по смисъла на този закон, който съдържа:

1. видовете основни услуги в секторите и подсекторите, посочени в приложение № 1;

2. списък на критичните субекти и предоставяните от тях основни услуги;

3. сфера на дейност;

4. брой потребители, разчитащи на услугата, предоставяна от критичния субект;

5. географски обхват на областта, която може да бъде засегната от даден инцидент.

(2) При актуализиране на списъците по чл. 13, ал. 3 или установена промяна в информацията по ал. 1, т. 2-5 съответните компетентни органи по чл. 7, ал. 1, уведомяват министърът на електронно управление и му предоставят необходимата информация по ал. 1, т. 2 - 5 за актуализиране на регистъра.

(3) Редът за водене, съхраняване и достъп до регистъра се определя с наредба на Министерския съвет.

(4) Регистърът по ал. 1 не е публичен.

Глава трета.
УСТОЙЧИВОСТ НА КРИТИЧНИТЕ СУБЕКТИ

Оценка на риска от критичните субекти

Чл. 16. (1) Независимо от срока по чл. 13, ал. 7, в срок до девет месеца от датата на получаване на уведомлението по чл. 13, ал. 4, а впоследствие – когато е необходимо, но най-малко веднъж на всеки четири години, критичните субекти извършват оценка на всички съответни рискове, които могат да нарушат предоставянето от тяхна страна на основните им услуги, въз основа на оценката на риска по чл. 12, ал. 1 и други източници на информация, която е от значение за оценката на съответните рискове.

(2) В оценката на риска на критичния субект по ал. 1:

1. се преценяват и отчитат всички съответни природни и антропогенни рискове, които биха могли да доведат до инцидент, включително тези от междусекторно или трансгранично естество, произшествия, природни бедствия, извънредни ситуации, свързани с общественото здраве, и хибридни заплахи или други враждебни заплахи, включително терористични престъпления съгласно предвиденото в Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета;

2. се вземат предвид:

а) степента на зависимост на други сектори, посочени в приложение № 1, от основните услуги, предоставяни от критичния субект;

б) степента на зависимост на критичния субект от основни услуги, предоставяни от други субекти в други такива сектори, включително, когато е приложимо, в съседни държави членки на Европейския съюз и в трети държави.

(3) За изпълнение на изискванията по ал. 1 и 2 критичният субект може да използва други изготвени от него оценки на риска или документи, които са в изпълнение на задължения, предвидени в други правни актове, в случай, че тези оценки и документи имат отношение към оценката на риска на критичния субект.

(4) В случите по ал. 3, компетентният орган по чл. 7, ал. 1 оценява съответствието на изготвената от критичния субект оценка на риска и взема решение дали са спазени изискванията по ал. 2. Решението се съобщава писмено на критичния субект, като при констатирано частично или пълно несъответствие се дават указания и задължителни предписания по чл. 23, ал. 1, т. 5 и се определя срок за изпълнение на изискванията по ал. 1 и 2.

Чл. 17. (1) Критичните субекти предприемат подходящи и пропорционални технически мерки, организационни мерки и мерки за сигурност, за да гарантират своята устойчивост, въз основа на относимата информация, предоставена от компетентния орган по чл. 7, ал. 1 относно оценката на риска по чл. 12, ал. 1, и резултатите от оценката на риска на критичния субект по чл. 16, ал. 1, включително мерки, които са необходими за:

1. предотвратяване на настъпването на инциденти при надлежно отчитане на ограничаването на риска от бедствия и мерките за адаптиране към изменението на климата;

2. осигуряване на адекватна физическа защита на своите помещения и критична инфраструктура при надлежно отчитане на мерки като например издигане на огради, поставяне на бариери, уреди и рутинни практики за наблюдение на периметъра, оборудване за откриване и контрол на достъпа;

3. реагиране, противодействие и смекчаване на последиците от инциденти при надлежно отчитане на прилагането на процедури и протоколи за управление на рискове и на кризи, както и на режими за предупреждение;

4. възстановяване от инциденти при надлежно отчитане на мерките за непрекъснатост на дейността и определянето на алтернативни вериги на доставка, за да се възстанови предоставянето на основната услуга;

5. гарантиране на подходящо управление на сигурността на служителите при надлежно отчитане на мерки като определяне на категории персонал, изпълняващ критични функции, установяване на права на достъп до помещения, критична инфраструктура и чувствителна информация, и въвеждане на процедури за проверки за надеждност на лица в съответствие с чл. 18, както и определяне на категориите лица, от които се изисква да преминат такива проверки, и определяне на подходящи изисквания за обучение и на квалификации;

6. повишаване на осведомеността сред съответния персонал относно мерките, посочени в т. 1-5, при надлежно отчитане на курсове на обучение, информационни материали и упражнения.

(2) За целите на ал. 1, т. 5 при определянето на категориите персонал, изпълняващ критични функции, критичните субекти вземат предвид и персонала на външните доставчици на услуги.

(3) Критичните субекти разработват и прилагат план за устойчивост или равностоен документ или документи, в които се описват предприетите мерки по ал. 1.

(4) Когато критични субекти са изготвили документи или са предприели мерки в изпълнение на задължения, предвидени в други правни актове, които имат отношение към мерките, посочени в ал. 1, те могат да използват тези мерки и документи за изпълнение на изискванията по ал. 1-3, само след извършване на оценка и писмено потвърждение от компетентният орган по чл. 7, ал. 1, че съществуващите мерки, предприети от критичния субект, които отразяват по подходящ и пропорционален начин техническите и организационните мерки и мерките за сигурност по ал. 1, спазват частично или изцяло задълженията по ал. 1-3.

(5) Всеки критичен субект е длъжен да определи служител за връзка или равностойно лице като звено за контакт с компетентните органи по чл. 7, ал. 1.

Чл. 18. (1) По писмено искане на ръководителя на критичен субект или упълномощено от него лице Държавна агенция "Национална сигурност" извършва проучване за надеждност на лица:

1. които изпълняват чувствителни функции и задачи в рамките на критичния субект или в негова полза, по-специално във връзка с устойчивостта на критичния субект;

2. които заемат ръководна длъжност, свързана с управлението на информационните системи, сигурността или системите за управление и контрол на критичния субект;

3. за които се разглежда възможността да бъдат наети на длъжности, които отговарят на критериите по т. 1 или 2.

(2) Искания по ал. 1 могат да подават ръководителите на критични субекти, които въз основа на оценките на риска по чл.12, ал. 1 и чл. 16, ал. 1 и в съответствие с мерките по чл. 17, ал. 1 са определили списък на категориите лица, за които се изисква да преминат проверка за надеждност и този списък е съгласуван предварително от компетентния орган по чл. 7, ал.1 и Държавна агенция "Национална сигурност".

(3) В искането по ал. 1 се посочват пълните имена на лицето, за което се иска да бъде извършено проучване за надеждност и идентифициращи данни от документа за самоличност (единният граждански номер, личен номер на чужденец, рождена дата и адрес на лицето), длъжността, която заема или на която ще бъде нието, конкретната задача, която ще изпълнява. Към искането се прилагат попълнен въпросник (приложение

№ 6 към чл. 44, ал. 1 от Правилника за прилагане на закона за Държавна агенция „Национална сигурност“), свидетелство за съдимост, документ за липса на водени срещу лицето досъдебни или съдебни производства за престъпления от общ характер, удостоверителен документ за липса на психични заболявания.

(4) Проверките за надеждност са пропорционални и строго ограничени до това, което е необходимо. Те се извършват с единствената цел да се оцени възможен риск за сигурността на съответния критичен субект. Надеждност на лицето за работа или за извършване на конкретно възложена задача и дейности, е налице, когато липсват данни относно:

1. осъществяване на дейност, насочена срещу националната сигурност;

2. осъществяване на дейност, насочена срещу обществения ред;

3. извършване на действия, създаващи заплаха за нормалното функциониране на критичния субект и за предоставяните от него една или повече основни услуги;

4. укриване или даване на невярна информация от проучваното лице по повод искането за проверка за надеждност;

5. факти и обстоятелства, които биха дали възможност за изнудване на лицето, за което е отправено искането за проверка за надеждност.

(5) За установяване и проверка на конкретни факти и/или обстоятелства по ал. 4 органите на Държавна агенция „Национална сигурност“ могат да призовават за провеждане на беседа лицата, за които е подадено искане за извършване на проучване за надеждност.

(6) За резултата от проучването за надеждност по ал. 1 и обстоятелствата по ал. 4 Държавна агенция "Национална сигурност" информира писмено ръководителя на критичния субект.

Глава четвърта.
КРИТИЧНИ СУБЕКТИ ОТ ОСОБЕНО ЕВРОПЕЙСКО ЗНАЧЕНИЕ

Чл. 19. (1) Критичен субект, който предоставя основни услуги на или в шест или повече държави членки на Европейския съюз е длъжен да информира компетентния орган по чл. 7, ал. 1 за това обстоятелство в едномесечен срок от датата на получаване на уведомлението по чл. 13, ал. 4.

(2) Критичният субект по ал. 1 предоставя на компетентния орган по чл. 7, ал. 1 информация за основните услуги, които предоставя и държавите членки на Европейския съюз, на които или в които предоставя тези основни услуги.

(3) Компетентният орган по чл. 7, ал. 1 чрез Националното единно звено за контакт съобщава на Европейската комисия идентификационните данни на критичния субект по ал. 1 и информацията по ал. 2.

(4) Критичният субект по ал. 1 и компетентният орган по чл. 7, ал. 1 участват в консултации с Европейската комисия и съответните компетентни органи на държавите членки на Европейския съюз по ал. 2. В случай, че след тези консултации при компетентният орган по чл. 7, ал. 1 постъпи уведомление от Европейската комисия за решението си да счита дадения критичен субект за критичен субект от особено европейско значение, компетентният орган препраща без необосновано забавяне това уведомление на критичния субект.

Чл. 20. Даден субект се счита за критичен субект от особено европейско значение, когато:

1. е установен като критичен субект по реда на чл. 13;

2. предоставя едни и същи или подобни основни услуги на или в шест или повече държави-членки на Европейския съюз; и

3. е получил уведомление от Европейската комисия, чрез съответния компетентен орган по чл. 7, ал. 1, че той е считан за критичен субект от особено европейско значение.

Чл. 21. (1) Критичните субекти от особено европейско значение, считано от датата посочена в уведомлението по чл. 20, ал. 1, т. 3, са обект на консултативни мисии организирани от Европейската комисия за оценка на въведените мерки и изпълнението на задълженията по чл. 16 и 17.

(2) Критичните субекти от особено европейско значение са длъжни да предоставят достъп до информация, системи и съоръжения, свързани с предоставянето на техните основни услуги, необходими за изпълнението на съответните консултативни мисии организирани от Европейската комисия.

(3) Достъпът до информация, системи и съоръжения по ал. 2 се осъществява при спазване на националното законодателство, като се гарантират националната сигурност, поверителността на информацията, както и сигурността, и търговските интереси на критичните субекти.

(4) Консултативните мисии по ал. 1 се провеждат при условията и по реда на чл. 18 от Директива (ЕС) 2022/2557 и в съответствие с приложимото национално право, като се зачитат националната сигурност и защитата на интересите на Република България в областта на сигурността.

(5) При постъпило мотивирано искане на Европейската комисия, съответният национален компетентен орган чрез Националното единно звено за контакт предоставя информация по чл. 18, параграф 3 от Директива (ЕС) 2022/2557. Обменяната информация се ограничава до информацията, която има значение за целите на този обмен и е пропорционална на тези цели. При обмена на информация се спазва националното законодателство, като се гарантират поверителността на информацията и сигурността, и търговските интереси на критичните субекти.

Глава пета.
КОНТРОЛ

Чл. 22. Националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 или оправомощени от тях длъжностни лица осъществяват контрол по спазването на закона от критичните субекти.

Чл. 23. (1) При упражняването на контрол националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 или оправомощените от тях длъжностни лица:

1. извършват проверки на място на критичната инфраструктура и в помещенията, които критичният субект използва за предоставяне на основните си услуги, и осъществяват контрол на мерките, предприети от критичните субекти в съответствие с чл. 17;

2. извършват или възлагат извършването на одити по отношение на критичните субекти дали мерките, предприети от тези субекти, за да се гарантира тяхната устойчивост, отговарят на изискванията, установени в чл. 17;

3. имат право да изискват от критичните субекти:

а) информация, необходима за оценка на изпълнението на задълженията на критичните субекти по Глава трета, включително съществуващи политики за сигурност

и безопасност, резултати от одити, когато са извършени от друг квалифициран одитор, и доказателствата, на които те се основават;

б) доказателства за ефективно изпълнение на препоръките от одити на сигурността и безопасността;

в) да отстранят всеки пропуск в изпълнението на изискванията, предвидени в Глава трета.

4. имат право да изискват от субектите по Директива (ЕС) 2022/2555, които са установени като критични субекти по този закон, да предоставят в определен от органите срок:

а) информацията, необходима, за да се прецени дали мерките, предприети от тези субекти, за да се гарантира тяхната устойчивост, отговарят на изискванията, установени в чл. 17;

б) доказателства за ефективното изпълнение на тези мерки, включително резултатите от одит, извършен от независим и квалифициран одитор, избран от този субект и извършен за негова сметка;

5. дават задължителни предписания на критичните субекти да предприемат необходимите и пропорционални мерки за отстраняване на всяко установено нарушение на закона в рамките на определен от органите срок и да им предоставят информация за предприетите мерки.

(2) В искането за предоставяне на информация по ал. 1, т. 3 или 4 се посочват целта на искането и уточняват каква информация и/или доказателства се изискват.

(3) След оценяването на информацията или на доказателствата по ал. 1, т. 3 съответният национален компетентен орган дава при необходимост задължителни предписания за отстраняване на установените пропуски в изпълнението на изискванията, предвидени в Глава трета.

(4) Когато получи доказателства, че даден критичен субект не отговаря на изискванията, установени в Глава трета, съответният национален компетентен орган или оправомощено от него длъжностно лице предприема действия съгласно правомощията си по ал. 1, т. 5. Тези доказателства могат да се предоставят от компетентен орган на друга държава - членка на Европейския съюз, в която критичният субект предоставя услугата, както и от Европейската комисия в случаите по чл. 21, ал. 3.

(5) Задължителните предписания по ал. 1, т. 5 се издават и обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(6) Националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1 или оправомощените от тях длъжностни лица извършват проверките по ал. 1, т. 1 самостоятелно или съвместно с други специализирани държавни контролни органи.

Чл. 24. Критичните субекти са длъжни да изпълняват възложените им задължения с този закон и задължителните предписания, дадени от съответните национални компетентни органи по чл. 7, ал. 1 или оправомощените от тях длъжностни лица.

Глава шеста.
УВЕДОМЯВАНЕ ПРИ ИНЦИДЕНТИ

Уведомяване за инциденти

Чл. 25. (1) Критичните субекти са длъжни да уведомяват компетентния орган по чл. 7, ал. 1 без необосновано забавяне за инциденти, които значително нарушават или могат значително да нарушат предоставянето на основни услуги от тях.

(2) Освен ако не е оперативно невъзможно, критичните субекти подават първоначално уведомление по ал. 1 не по-късно от 24 часа след узнаване за инцидента и

в срок до един месец изготвят и предоставят подробен доклад на компетентния орган по чл. 7, ал. 1. За да се определи значимостта на смущението, се вземат предвид следните параметри:

1. броят и делът на засегнатите от смущението ползватели;

2. продължителността на смущението;

3. засегнатата от смущението географска област, като се отчита дали областта е географски изолирана.

(3) Уведомленията по ал. 1, включват цялата налична информация, необходима на компетентния орган, за да разбере естеството, причината и вероятните последици от инцидента, включително цялата налична информация, необходима за определяне на евентуално трансгранично въздействие на инцидента. Уведомленията не водят до повишена отговорност за критичните субекти.

(4) Въз основа на информацията, предоставена от критичния субект в уведомлението по ал. 1, съответният национален компетентен орган, чрез Националното единно звено за контакт, информира единните звена за контакт на другите засегнати държави - членки на Европейския съюз, ако инцидентът има или може да има значително въздействие върху критичните субекти и непрекъснатостта на предоставянето на основни услуги на или в една или повече други държави членки на Европейския съюз.

(5) Когато даден инцидент има или може да има значително въздействие върху непрекъснатостта на предоставянето на основни услуги в шест или повече държави членки на Европейския съюз, съответният национален компетентен орган, чрез Националното единно звено за контакт уведомяват и Европейската комисия за този инцидент.

(6) Националните компетентни органи и Националното единно звено за контакт, които изпращат и получават информация по ал. 4 и 5, в съответствие с правото на Европейския съюз и националното законодателство, третират тази информация по начин, който осигурява запазване на нейната поверителност и защитава сигурността и търговските интереси на съответния критичен субект.

(7) Възможно най-скоро след уведомлението по ал. 1, съответният национален компетентен орган предоставя на съответния критичен субект съответната последваща информация, включително информация, която би могла да подпомогне ефективната реакция на критичния субект спрямо въпросния инцидент. Съответният компетентен орган, след консултация с критичния субект и при спазване на националното законодателство, информира обществеността, когато прецени, че това е в обществен интерес.

Глава седма.
АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Отговорност за нарушения, свързани с уведомяване за инциденти

Чл. 26. (1) На критичен субект, който не уведоми или уведоми след срока по чл. 25, ал. 2 компетентния орган по чл. 7, ал. 1 при инцидент, който значително нарушава или може значително да наруши предоставянето на една или повече основни услуги от критичния субект, както и когато уведомлението не съдържа достатъчно информация по чл. 25, ал. 3, предложение първо, се налага имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 имуществената санкция е от 2000 до 20 000 лв.

(3) На критичен субект, който не предостави подробен доклад или предостави доклад след срока по чл. 25, ал. 2 на компетентния орган по чл. 7, ал. 1 при инцидент,

който значително нарушава или може значително да наруши предоставянето на една или повече основни услуги от критичния субект се налага имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв.

(4) При повторно нарушение по ал. 3 имуществената санкция е от 2000 до 20 000 лв.

Отговорност за непредоставяне на информация или неизпълнение на задължителни предписания

Чл. 27. (1) На критичен субект, който не изпълни задължителни предписания по чл. 16, ал. 4 или чл. 23, ал. 1, т. 5 или не предостави информацията и доказателствата по чл. 23, ал. 1, т. 3 и 4, се налага имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 имуществената санкция е от 2000 до 20 000 лв.

Отговорност за други нарушения

Чл. 28. (1) За нарушение на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните лица се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв. или с имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 наказанието е глоба от 2000 до 10 000 лв. или имуществена санкция от 2000 до 20 000 лв.

(3) На лице, което не изпълни задължение по чл. 16, ал. 1, чл. 17, ал. 1, 3 и 5 и чл. 19, ал. 1, се налага глоба от 1000 до 10 000 лв. или имуществена санкция от 1500 до 15 000 лв.

Установяване на нарушенията, издаване, обжалване и изпълнение на наказателните постановления

Чл. 29. (1) Актовете за установяване на нарушения по този закон, се съставят от длъжностни лица, определени от органите по чл. 7, ал. 1.

(2) Наказателните постановления се издават от органите по чл. 7, ал. 1 или от изрично оправомощени от тях длъжностни лица.

(3) Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на закона за административните нарушения и наказания.

Допълнителни разпоредби

§ 1. Този закон въвежда изискванията на Директива (ЕС) 2022/2557 на Европейския парламент и на Съвета от 14 декември 2022 година за устойчивостта на критичните субекти и за отмяна на Директива 2008/114/ЕО на Съвета.

§ 2. По смисъла на този закон:

1. „Група по въпросите на устойчивостта на критичните субекти“ е групата по смисъла на чл. 19 от Директива (ЕС) 2022/2557 на Европейския парламент и на Съвета от 14 декември 2022 година за устойчивостта на критичните субекти и за отмяна на Директива 2008/114/ЕО на Съвета

2. „Инцидент“ означава всяко събитие, което може значително да наруши или което нарушава предоставянето на основна услуга, включително когато засяга националните системи, които гарантират принципите на правовата държава;

3. „Критична инфраструктура“ означава актив, съоръжение, оборудване, мрежа или система или част от актив, съоръжение, оборудване, мрежа или система, които са необходими за предоставянето на основна услуга;

4. „Орган на публичната администрация“ означава орган, признат като такъв в съответствие с националното право, с изключение на органи на съдебната власт, Народното събрание или Българската народна банка, който отговаря на следните критерии:

а) създаден е с цел да задоволява нужди от общ интерес и няма промишлен или търговски характер;

б) притежава юридическа правосубектност или е оправомощен по закон да действа от името на друг субект с юридическа правосубектност;

в) финансира се основно от държавни или други публичноправни органи на централно равнище; е обект на управленски надзор от страна на тези органи или има административен, управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от държавни или други публичноправни органи на централно равнище;

г) има правомощието да отправя към физически или юридически лица административни или регулаторни решения, засягащи техните права в областта на трансграничното движение на хора, стоки, услуги или капитал;

5. „Основна услуга“ означава услуга, която е от критично значение за поддържането на жизненоважни обществени функции, икономически дейности, общественото здраве и обществената безопасност или околната среда;

6. „Оценка на риска“ означава цялостният процес, въз основа на който се определят естеството и степента на риска, като се идентифицират и анализират съответните потенциални заплахи, уязвими места и опасности, които биха могли да доведат до настъпването на инцидент, и като се оценява вероятната щета или нарушаване на предоставянето на основна услуга, които могат да бъдат причинени от посочения инцидент;

7. „Риск“ означава възможността за настъпване на щети или нарушаване на услуга в резултат на инцидент и се изразява като комбинация от мащаба на щетата или нарушаването и вероятността за настъпване на инцидента;

8. „Стандарт“ означава стандарт съгласно определението в член 2, точка 1 от Регламент (ЕС) № 1025/2012 на Европейския парламент и на Съвета;

9. „Техническа спецификация“ означава техническа спецификация съгласно определението в член 2, точка 4 от Регламент (ЕС) № 1025/2012 на Европейския парламент и на Съвета;

10. „Устойчивост“ означава способността на критичен субект да предотвратява инциденти, да се защитава от тях, да реагира при такива, да им устоява, да ги смекчава, да ги поема, да се приспособява към тях и да се възстановява от такива инциденти.

Преходни и Заключителни разпоредби

§ 3. Министерският съвет:

1. в срок до два месеца от влизането в сила на закона определя с решение органите по чл. 7, ал. 1;

2. в срок до 17 януари 2026 г. приема национална стратегия за повишаване на устойчивостта на критичните субекти;

3. в срок до 17 януари 2026 г. приема наредбата по чл. 15, ал. 3.

§ 4. (1) Националните компетентни органи по чл. 7, ал. 1:

1. в срок до 3 месеца от приемането на решението по § 3, т. 1 привеждат устройствените правилници за дейността на администрациите си в съответствие със закона;

2. в срок до 17 януари 2026 г. извършват национална оценка на риска по чл. 12, ал. 1;

3. в срок до 17 юли 2026 г. установяват критичните субекти за секторите и подсекторите, посочени в приложение № 1, и уведомяват за това Националното единно звено за контакт.

§ 5. В Закона за защита при бедствия (Обн. ДВ. бр.102 от 19 Декември 2006г., изм. ДВ. бр.41 от 22 Май 2007г., изм. ДВ. бр.113 от 28 Декември 2007г., изм. ДВ. бр.69 от 5 Август 2008г., изм. ДВ. бр.102 от 28 Ноември 2008г., изм. ДВ. бр.35 от 12 Май 2009г., изм. ДВ. бр.74 от 15 Септември 2009г., изм. ДВ. бр.93 от 24 Ноември 2009г., изм. ДВ. бр.61 от 6 Август 2010г., изм. ДВ. бр.88 от 9 Ноември 2010г., изм. ДВ. бр.98 от 14 Декември 2010г., изм. ДВ. бр.8 от 25 Януари 2011г., изм. ДВ. бр.39 от 20 Май 2011г., изм. ДВ. бр.80 от 14 Октомври 2011г., изм. ДВ. бр.68 от 2 Август 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.14 от 20 Февруари 2015г., изм. ДВ. бр.79 от 13 Октомври 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.81 от 20 Октомври 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.51 от 5 Юли 2016г., доп. ДВ. бр.81 от 14 Октомври 2016г., доп. ДВ. бр.97 от 6 Декември 2016г., изм. ДВ. бр.13 от 7 Февруари 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.97 от 5 Декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.77 от 18 Септември 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.60 от 7 Юли 2020г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 8а алинея 1 се отменя;

2. Член 18а, 18б, 18в, 18г, 18д и 18е се отменят.

§ 6. Изпълнението на този закон се възлага на Министерския съвет.

§ 7. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник".

Приложение № 1 към чл. 1, ал. 1

Списък на секторите, подсекторите и категориите субекти:

Сектори	**Подсектори**	**Категории субекти**	
1. Енергетика	а) Електроенергия	— Електроенергийни предприятия съгласно определението в член 2, точка 57 от Директива (ЕС) 2019/944 на Европейския парламент и на Съвета [(1)], които осъществяват функцията „доставка“ съгласно определението в член 2, точка 12 от същата директива	
		— Оператори на разпределителни системи съгласно определението в член 2, точка 29 от Директива (ЕС) 2019/944	
		— Оператори на преносни системи съгласно определението в член 2, точка 35 от Директива (ЕС) 2019/944	
		— Производители съгласно определението в член 2, точка 38 от Директива (ЕС) 2019/944	
		— Номинирани оператори на пазара на електроенергия съгласно определението в член 2, точка 8 от Регламент (ЕС) 2019/943 на Европейския парламент и на Съвета [(2)]	

		— Участници на пазара по смисъла на член 2, точка 25 от Регламент (ЕС) 2019/943, предоставящи услуги по агрегиране, оптимизация на потреблението или съхраняване на енергия по смисъла на определенията в член 2, точки 18, 20 и 59 от Директива (ЕС) 2019/944	
	б) Районно отопление и охлаждане	— Оператори на районни отоплителни системи и районни охладителни системи съгласно определението в член 2, точка 19 от Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета [3]	
	в) Нефт	— Оператори на нефтопроводи	
		— Оператори на съоръжения за добив, рафиниране и преработка, съхранение и пренос на нефт	
		— Централни структури за управление на запасите съгласно определението в член 2, буква е) от Директива 2009/119/ЕО на Съвета [4]	
	г) Природен газ	— Предприятия за доставка съгласно определението в член 2, точка 8 от Директива 2009/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета [5]	
		— Оператори на газоразпределителни системи съгласно определението в член 2, точка 6 от Директива 2009/73/ЕО	
		— Оператори на газопреносни системи	

		съгласно определението в член 2, точка 4 от Директива 2009/73/ЕО	
		— Оператори на системи за съхранение съгласно определението в член 2, точка 10 от Директива 2009/73/ЕО	
		— Оператори на системи за ВПГ съгласно определението в член 2, точка 12 от Директива 2009/73/ ЕО	
		— Предприятия за природен газ съгласно определението в член 2, точка 1 от Директива 2009/73/ ЕО	
		— Оператори на съоръжения за рафиниране и преработка на природен газ	
	д) Водород	— Оператори в областта на производството, съхранението и преноса на водород	
2. Транспорт	а) Въздушен	— Въздушни превозвачи съгласно определението в член 3, точка 4 от Регламент (ЕО) № 300/2008, използвани за търговски цели	
		—Управляващи летищата органи съгласно определението в член 2, точка 2 от Директива 2009/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета [(6)], летища съгласно определението в член 2, точка 1 от посочената директива, включително основните летища, изброени в раздел 2 от приложение II към Регламент (ЕС) № 1315/2013 на Европейския парламент и на Съвета [(7)], както и субекти, които експлоатират помощни	

		инсталации, намиращи се в рамките на летището	
		— Оператори по контрола на управлението на движението, осъществяващи обслужване по контрол на въздушното движение (КВД) съгласно определението в член 2, точка 1 от Регламент (ЕО) № 549/2004 на Европейския парламент и на Съвета [8]	
	б) Железопътен	— Управители на инфраструктура съгласно определението в член 3, точка 2 от Директива 2012/34/ ЕС на Европейския парламент и на Съвета [9]	
		— Железопътни предприятия съгласно определението в член 3, точка 1 от Директива 2012/34/ ЕС и оператори на обслужващи съоръжения съгласно определението в член 3, точка 12 от посочената директива	
	в) Воден	— Компании за вътрешен, морски и крайбрежен пътнически и товарен воден транспорт съгласно определението за целите на морския транспорт в приложение I към Регламент (ЕО) № 725/2004, с изключение на отделните плавателни съдове, експлоатирани от тези дружества	
		— Управителни органи на пристанища съгласно определението в член 3, точка 1 от Директива 2005/65/ЕО, включително техните пристанищни съоръжения съгласно	

		определението в член 2, точка 11 от Регламент (ЕО) № 725/2004, и субекти, извършващи строителни работи и експлоатиращи оборудване на територията на пристанищата	
		— Оператори на служби по морския трафик (СМТ) съгласно определението в член 3, буква о) от Директива 2002/59/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (10)	
	г) Автомобилен	— Пътни органи съгласно определението в член 2, точка 12 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/962 на Комисията (11), които отговарят за контрола на управлението на движението, с изключение на публичните субекти, за които управлението на движението или експлоатацията на интелигентни транспортни системи са само несъществена част от общата им дейност	
		— Оператори на интелигентни транспортни системи съгласно определението в член 4, точка 1 от Директива 2010/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета (12)	
	д) Обществен транспорт	— Оператори на обществени услуги съгласно определението в член 2, буква г) от Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета (13)	
3. Банково дело		— Кредитни институции съгласно определението в член 4, точка 1 от Регламент (ЕС) № 575/2013	

4. Инфраструктура на финансовите пазари		— Оператори на места на търговия съгласно определението в член 4, точка 24 от Директива 2014/ 65/ЕС	
		— Централни контрагенти (ЦК) съгласно определението в член 2, точка 1 от Регламент (ЕС) № 648/2012	
5. Здравеопазване		— Доставчици на здравно обслужване съгласно определението в член 3, буква ж) от Директива 2011/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета (14)	
		— Референтни лаборатории на ЕС, посочени в член 15 от Регламент (ЕС) 2022/2371 на Европейския парламент и на Съвета (15)	
		— Субекти, извършващи научноизследователска и развойна дейност в областта на лекарствените продукти съгласно определението в член 1, точка 2 от Директива 2001/83/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (16)	
		— Субекти, произвеждащи основни фармацевтични продукти и препарати, посочени в раздел B, разделение 21 на NACE Rev. 2	
		— Субекти, произвеждащи медицински изделия, които се считат за критично важни при извънредни ситуации в областта на общественото здраве („списък на критично важните медицински изделия при	

		извънредни ситуации в областта на общественото здраве“) по смисъла на член 22 от Регламент (ЕС) 2022/123 на Европейския парламент и на Съвета (17)	
		— Субекти, притежаващи разрешение за дистрибуция, посочено в член 79 от Директива 2001/83/ЕО	
6. Питейна вода		— Доставчици и дистрибутори на води, предназначени за консумация от човека, съгласно определението в член 2, точка 1, буква а) от Директива (ЕС) 2020/2184 на Европейския парламент и на Съвета(18), с изключение на дистрибуторите, за които дистрибуцията на вода за консумация от човека е несъществена част от общата им дейност по дистрибуция на други стоки и продукти	
7. Отпадъчни води		— Предприятия, които събират, обезвреждат или пречистват градски отпадъчни води, битови отпадъчни води или промишлени отпадъчни води съгласно определенията в член 2, точки 1, 2 и 3 от Директива 91/271/ЕИО на Съвета(19), с изключение на предприятията, за които събирането, обезвреждането или пречистването на градски отпадъчни води, битови отпадъчни води или промишлени отпадъчни	

		води е несъществена част от тяхната обща дейност	
8. Цифрова инфраструктура		— Доставчици на точки за обмен в интернет съгласно определението в член 6, точка 18 от Директива (ЕС) 2022/2555	
		— Доставчици на DNS услуги съгласно определението в член 6, точка 20 от Директива (ЕС) 2022/2555, с изключение на операторите на сървъри за имена на домейни от първо ниво	
		— Доставчици на регистри на имена на домейни от първо ниво съгласно определението в член 6, точка 21 от Директива (ЕС) 2022/2555	
		— Доставчици на компютърни услуги „в облак“ съгласно определението в член 6, точка 30 от Директива (ЕС) 2022/2555	
		— Доставчици на услуги на центрове за данни съгласно определението в член 6, точка 31 от Директива (ЕС) 2022/2555	
		— Доставчици на мрежи за доставяне на съдържание съгласно определението в член 6, точка 32 от Директива (ЕС) 2022/2555	
		— Доставчици на удостоверителни услуги съгласно определението в член 3, точка 19 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета [20]	
		— Доставчици на обществени електронни съобщителни мрежи	

		съгласно определението в член 2, точка 8 от Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета [21]	
		— Доставчици на електронни съобщителни услуги по смисъла на член 2, точка 4 от Директива (ЕС) 2018/1972, доколкото техните услуги са обществено достъпни	
9. Публична администрация		— Органи на публичната администрация на централната изпълнителна власт съгласно определението в § 2, т. 4 от Допълнителните разпоредби	
10. Космическо пространство		— Оператори на наземна инфраструктура, притежавани, управлявани и експлоатирани от държавите членки или от частни лица, които подпомагат предоставянето на космически услуги, с изключение на доставчиците на обществени електронни съобщителни мрежи съгласно определението в член 2, точка 8 от Директива (ЕС) 2018/1972	
11. Производство, преработка и дистрибуция на храни		— Предприятия за производство на храни съгласно определението в член 3, точка 2 от Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета [22], които се занимават изключително с логистика	

		и дистрибуция на едро и широкомащабно промишлено производство и преработка	

(1) Директива (ЕС) 2019/944 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2019 г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за изменение на Директива 2012/27/ЕС (ОВ L 158, 14.6.2019 г., стр. 125).

(2) Регламент (ЕС) 2019/943 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2019 г. относно вътрешния пазар на електроенергия (ОВ L 158, 14.6.2019 г., стр. 54).

(3) Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (ОВ L 328, 21.12.2018 г., стр. 82).

(4) Директива на Съвета 2009/119/ЕО от 14 септември 2009 г. за налагане на задължение на държавите членки да поддържат минимални запаси от суров нефт и/или нефтопродукти (ОВ L 265, 9.10.2009 г., стр. 9).

(5) Директива 2009/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и за отмяна на Директива 2003/55/ЕО (ОВ L 211, 14.8.2009 г., стр. 94).

(6) Директива 2009/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г. относно летищните такси (ОВ L 70, 14.3.2009 г., стр. 11).

(7) Регламент (ЕС) № 1315/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2013 г. относно насоките на Съюза за развитието на трансевропейската транспортна мрежа и за отмяна на Решение № 661/2010/ЕС (ОВ L 348, 20.12.2013 г., стр. 1).

(8) Регламент (ЕО) № 549/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2004 г. за определяне на рамката за създаването на Единно европейско небе (рамков регламент) (ОВ L 96, 31.3.2004 г., стр. 1).

(9) Директива 2012/34/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 г. за създаване на единно европейско железопътно пространство (ОВ L 343, 14.12.2012 г., стр. 32).

(10) Директива 2002/59/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2002 г. за създаване на система на Общността за контрол на движението на корабите и за информация и отменяща Директива 93/75/ЕИО на Съвета (ОВ L 208, 5.8.2002 г., стр. 10).

(11) Делегиран регламент (ЕС) 2015/962 на Комисията от 18 декември 2014 г. за допълване на Директива 2010/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на предоставянето в целия ЕС на информационни услуги в реално време за движението по пътищата (ОВ L 157, 23.6.2015 г., стр. 21).

(12) Директива 2010/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 7 юли 2010 г. относно рамката за внедряване на интелигентните транспортни системи в областта на автомобилния транспорт и за интерфейси с останалите видове транспорт (ОВ L 207, 6.8.2010 г., стр. 1).

(13) Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 г. относно обществените услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 1191/69 и (ЕИО) № 1107/70 на Съвета (ОВ L 315, 3.12.2007 г., стр. 1).

(14) Директива 2011/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011 г. за упражняване на правата на пациентите при трансгранично здравно обслужване (ОВ L 88, 4.4.2011 г., стр. 45).

(15) Регламент (ЕС) 2022/2371 на Европейския парламент и на Съвета от 23 ноември 2022 г. относно сериозните трансгранични заплахи за здравето и за отмяна на Решение № 1082/2013/ЕС (ОВ L 314, 6.12.2022 г., стр. 26).

(16) Директива 2001/83/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 ноември 2001 г. за утвърждаване на кодекс на Общността относно лекарствени продукти за хуманна употреба (ОВ L 311, 28.11.2001 г., стр. 67).

(17) Регламент (ЕС) 2022/123 на Европейския парламент и на Съвета от 25 януари 2022 г. относно засилена роля на Европейската агенция по лекарствата в готовността за действия при кризи и управлението на кризи по отношение на лекарствените продукти и медицинските изделия (ОВ L 20, 31.1.2022 г., стр. 1).

(18) Директива (ЕС) 2020/2184 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2020 г. относно качеството на водата, предназначена за консумация от човека (ОВ L 435, 23.12.2020 г., стр. 1).

(19) Директива 91/271/ЕИО на Съвета от 21 май 1991 г. относно пречистването на градските отпадъчни води (ОВ L 135, 30.5.1991 г., стр. 40).

(20) Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ L 257, 28.8.2014 г., стр. 73).

(21) Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. за установяване на Европейски кодекс за електронни съобщения (ОВ L 321, 17.12.2018 г., стр. 36).

(22) Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 г. за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните (ОВ L 31, 1.2.2002 г., стр. 1).

Приложение № 2 към чл. 1, ал. 1

Списък на основните услуги по чл. 1, ал. 1:

1. сектор „енергетика“:

а) подсектор „електроенергия“:

i) доставка на електроенергия (електроенергийни предприятия);

ii) експлоатация, поддръжка и развитие на електроразпределителни системи (оператори на разпределителни системи);

iii) експлоатация, поддръжка и развитие на преносни системи (оператори на преносни системи);

iv) производство на електроенергия (производители);

v) услуги на номинираните оператори на пазара на електроенергия (номинирани оператори на пазара на електроенергия);

vi) оптимизация на потреблението (участници на пазара на електроенергия);

vii) агрегиране на енергия (участници на пазара на електроенергия);

viii) съхраняване на енергия (участници на пазара на електроенергия);

б) подсектор „районно отопление и охлаждане“: осигуряване на районни отоплителни системи и районни охладителни системи (оператори на районни отоплителни системи или районни охладителни системи);

в) подсектор „нефт“:

i) пренос на нефт (оператори на нефтопроводи);

ii) добив на нефт (оператори на съоръжения за добив на нефт);

iii) рафиниране и преработка на нефт (оператори на съоръжения за рафиниране и преработка на нефт);

iv) съхранение на нефт (оператори на съоръжения за съхранение на нефт);

v) управление на нефтени запаси, включително запаси за извънредни ситуации и целеви запаси (централни структури за управление на запасите);

г) подсектор „природен газ“:

i) доставка на газ (предприятия за доставка);

ii) газоразпределение (оператори на газоразпределителни системи);

iii) пренос на газ (оператори на газопреносни системи);

iv) съхранение на газ (оператори на системи за съхранение);

v) управление на системи на втечнен природен газ (ВПГ) (оператори на системи за ВПГ);

vi) производство на природен газ (предприятия за природен газ);

vii) закупуване на природен газ (предприятия за природен газ);

viii) рафиниране и преработка на природен газ (оператори на съоръжения за рафиниране и преработка на природен газ);

д) подсектор „водород“:

i) производство на водород (оператори в областта на производството на водород);

ii) съхранение на водород (оператори в областта на съхранението на водород);

iii) пренос на водород (оператори в областта на преноса на водород);

2. сектор „транспорт“:

а) подсектор „въздушен транспорт“:

i) услуги за въздушен транспорт, използвани за търговски цели (пътници и товари) (въздушни превозвачи);

ii) експлоатация, управление и поддръжка на летища и на инфраструктурата на летищните мрежи (управляващи летищата органи);

iii) обслужване по контрол на въздушното движение (оператори по контрола на управлението на движението);

б) подсектор „железопътен транспорт“:

i) железопътни транспортни услуги (пътнически и товарни) (железопътни предприятия);

ii) експлоатация, управление и поддръжка на железопътна инфраструктура, включително пътнически гари, товарни терминали, разпределителни гари и центрове за контрол на движението (управители на инфраструктура);

iii) експлоатация, управление и поддръжка на железопътни обслужващи съоръжения (оператори на обслужващи съоръжения);

iv) експлоатация, управление и поддръжка на управлението на железопътното движение, контрол на управлението и сигнализацията, както и телекомуникационни инсталации и системи, използвани за контрола на управлението и сигнализацията (управители на инфраструктура);

в) подсектор „воден транспорт“:

i) услуги за вътрешен, морски и крайбрежен воден транспорт (пътнически и товарен транспорт) (компании за вътрешен, морски и крайбрежен пътнически и товарен воден транспорт);

ii) експлоатация, управление и поддръжка на пристанища и пристанищни съоръжения, управление на строителни работи и оборудване на територията на пристанищата, включително бункероване, обработка на товари, акостиране, пътнически услуги, събиране на отпадъци от експлоатацията на корабите и на остатъци от товари, пилотаж и теглене (управителни органи на пристанища и субекти, извършващи строителни работи и експлоатиращи оборудване на територията на пристанищата);

iii) служби по морския трафик (оператори на служби по морския трафик);

г) подсектор „автомобилен транспорт“:

i) контрол на управлението на движението, включително аспекти, свързани с планирането, контрола или управлението на пътищата, с изключение на управлението на движението или експлоатацията на интелигентни транспортни системи, когато това е несъществена част от общата дейност на публичните органи (пътни органи);

ii) услуги, свързани с интелигентни транспортни системи (оператори на интелигентни транспортни системи);

д) подсектор „обществен транспорт“: обществени услуги за пътнически превоз чрез железопътен и други видове релсов транспорт и чрез автомобилен транспорт (оператори на обществени услуги);

3. сектор „банково дело“:

i) привличане на влогове (кредитни институции);

ii) предоставяне на кредити (кредитни институции);

4. сектор „инфраструктура на финансовите пазари“:

i) управление на място на търговия (оператори на места за търговия);

ii) управление на системи за клиринг (централни контрагенти);

5. сектор „здравеопазване“:

i) предоставяне на здравни услуги (доставчици на здравно обслужване);

ii) анализ, извършен от референтна лаборатория на Европейския съюз (референтни лаборатории на ЕС);

iii) научноизследователска и развойна дейност в областта на лекарствените продукти (субекти, извършващи научноизследователска и развойна дейност в областта на лекарствените продукти);

iv) производство на основни фармацевтични продукти и препарати (субекти, произвеждащи основни фармацевтични продукти и препарати);

v) производство на медицински изделия, считани за критично важни при извънредни ситуации в областта на общественото здраве (субекти, произвеждащи медицински изделия);

vi) дистрибуция на лекарствени продукти (субекти, притежаващи разрешение за дистрибуция);

6. сектор „питейната вода“: снабдяване и дистрибуция на питейна вода, с изключение на дистрибуцията на вода, предназначена за консумация от човека, когато тази услуга е несъществена част от общата дейност на дистрибуторите по дистрибуция на други стоки и продукти (доставчици и дистрибутори на вода, предназначена за консумация от човека);

7. сектор „отпадъчни води“: събиране, пречистване и обезвреждане на отпадъчни води, с изключение на събиране, обезвреждане или пречистване на градски отпадъчни води, битови отпадъчни води или промишлени отпадъчни води, когато това е несъществена част от общата дейност на предприятията (предприятия, които събират, обезвреждат или пречистват градски отпадъчни води, битови отпадъчни води или промишлени отпадъчни води);

8. сектор „цифрова инфраструктура“:

i) предоставяне и експлоатация на услуги, свързани с точки за обмен в интернет (доставчици на точки за обмен в интернет);

ii) предоставяне на услуги, свързани със системи за имена на домейни (DNS), с изключение на услуги, свързани с базови сървъри за имена (доставчици на DNS услуги);

iii) функциониране и администриране на регистри на имена на домейни от първо ниво (регистри на имена на домейни от първо ниво);

iv) предоставяне на компютърни услуги „в облак“ (доставчици на компютърни услуги „в облак“);

v) предоставяне на услуги на центрове за данни (доставчици на услуги на центрове за данни);

vi) предоставяне на мрежи за доставяне на съдържание (доставчици на мрежи за доставяне на съдържание);

vii) предоставяне на удостоверителни услуги (доставчици на удостоверителни услуги);

viii) предоставяне на обществени електронни съобщителни услуги (доставчици на електронни съобщителни услуги);

ix) предоставяне на обществени електронни съобщителни мрежи (доставчици на обществени електронни съобщителни мрежи);

9. сектор „публична администрация“: услуги, предоставяни от органи на публичната администрация на централната изпълнителна власт по смисъла на § 2, т. 4 от Допълнителните разпоредби;

10. сектор „космическо пространство“: управление на наземна инфраструктура, притежавана, управлявана и експлоатирана от държавите членки или от частни лица, които подпомагат предоставянето на космически услуги, с изключение на доставчиците на обществени електронни съобщителни мрежи (оператори на наземна инфраструктура);

11. сектор „производство, преработка и дистрибуция на храни“ (предприятия за производство на храни, които се занимават изключително с логистика и дистрибуция на едро и широкомащабно промишлено производство и преработка):

i) широкомащабно промишлено производство и преработка на храни;

ii) услуги, свързани с веригите за доставки на храни, включително съхранение и логистика;

iii) дистрибуция на едро на храни.